

Je adem op een raam
verwijdert wat
erachter zit. Rennend

kind, je hoort 't nog, de
variëteiten in al dan
niet besproken voorvallen,

zie je wat er
bijna niet is
krinkel op een witte

jurk het lichtste om je
heen zonder
zelfstandig

naamwoord
geen werkwoord
zonder bijwoord

met weinig.
Er zweeft iets
om je taal

waar een ander
doorheen
praat, om je lijf

de terloopse gebaren
van weg en terug

zonder dat

het tot iets
komt, oefeningen in het
niets. Hoe

benoem je ze
rechtstreeks? De momenten
van de dag waarop

niet zoveel lijkt
te gebeuren en jij ook
niets doet? Gedachte

sprong naar de Turkooise doek
(hout, linnen) waar
niemand het over

heeft. Hoe lang
duurt iets eenvoudigs,
het aantrekken van een sok

een bloes, het plukken
aan je lip? De inkt is op,
je schoenen uitdoen

of niet, de adem van
tuinbonen, van letters
in 't wit. Weinig

bedekt veel, niets om
je aan te hechten heel even
deze zin. Een plek op

je pols, daar ademt het,
geen balsa, maar
ceder, de zoom van water en

lucht. Je adem als je lang
op iets wacht zonder
voegwoord geen

voorzetsel alleen een beeld
dat er niet hoeft
te zijn, ritselt

het papier
\
anders dan
het ademt, 't hout

wankelt naar abrikozen,
is elk beeld er
wel en bijna

niet wordt er
van je weg gewaaid
op het strand

drijfhout je adem
toen je lachte
wat ga je doen als

iemand opbelt en
je zegt ik

bel zo terug

De dingen vlak voor je
hebben een tijd
van zien, ligt daar

een appel of vooral een
punaise op een ademende
tafel? Wat er

in het onopgemerkte
beweegt als er iets
wordt opgemerkt.

Een orgie van het
zichtbare, niet
meteen kijken,

zonder verhaal,
het verleden van roest,
de toekomst,

dat je er half
en half naar
kijkt, zonder

regie. De flauwte
in een voorval
laten schitteren.

